

„Mów dziecku, że jest dobre, że może, że potrafi...”

Terapia pedagogiczna jest systemem zintegrowanych i zaplanowanych w czasie zindywidualizowanych działań zapobiegawczo – naprawczych, stymulująco – usprawniających i korekcyjno – kompensacyjnych.

Celem terapii pedagogicznej jest kształtowanie tych cech osobowości i charakteru oraz tych dyspozycji i funkcji psycho – fizycznych, dzięki którym dziecko może osiągnąć optymalny dla siebie rozwój oraz opanować podstawowe wiadomości i umiejętności szkolne, gwarantujące

Cele pracy terapeutycznej koncentrują się wokół projektowanych zmian rozwojowych w zakresie sfery poznawczej, emocjonalno – społecznej oraz rekonstrukcji systemu wiedzy i umiejętności.

Zakres tych celów wyznacza się dla każdego dziecka indywidualnie, stosownie do jego potrzeb i możliwości. Podstawą ich wyznaczenia są wyniki postępowania diagnostycznego, określające aktualny stan rozwoju psychoruchowego, poziom wiedzy i umiejętności dziecka „jak jest” i uświadomienie standardu – czyli tego, co dziecko na tym etapie uczenia powinno opanować „jak ma być”.

Do zadań terapii należy:

- stymulowanie psychoruchowego rozwoju dziecka;
- kompensowanie stwierdzonych niedoborów rozwojowych;
- eliminowanie braków dydaktycznych;
- korygowanie – korekta nieprawidłowości w przebiegu procesów i funkcji psychicznych;
- korygowanie postaw wobec napotykanymi trudnościami i niepowodzeń.

Aby postępowanie terapeutyczne spełniało pokładane oczekiwania i aby dzieci nie traktowały zajęć jako dodatkowych lekcji, konieczne jest przestrzeganie zasad nie tylko ogólnopedagogicznych, lecz także specyficznych dla terapii:

1.ZASADA INTEGRACJI – polega na łączeniu i wykorzystaniu w pracy terapeutycznej wiedzy na temat aktualnych potrzeb i faktycznych możliwości dziecka, wynikających z diagnozy, z wiedzą o sposobach i formach postępowania terapeutycznego w odniesieniu do wymagań szkolnych.

2.ZASADA ADEKWATNOŚCI wymaga, aby wkład programu był ciągiem sensownie dobranych treści do ćwiczeń oraz form i technik ich realizacji uszeregowanych w takiej kolejności stopniowego i cyklicznego wdrażania, by odpowiadało to potrzebom dziecka.

3.ZASADA INTERKALACJI polega na ćwiczeniu tej samej funkcji za pomocą różnych technik i środków w zmieniających się sytuacjach, aby w ostatecznym efekcie uzyskać jej sprawność niezależną od materiału i warunków, w jakich miałyby się uaktywnić.

4.ZASADA STRATEGII DZIAŁANIA zakłada wieloaspektowy charakter terapii, co oznacza równoczesne stosowanie zabiegów na różne i w różnym stopniu rozwinięte, jak i zaburzone funkcje, zgodnie z określoną ich typologią i strukturą (łączenie postępowania przyczynowego i objawowo, przechodzenie od ćwiczeń funkcji do ćwiczeń czynności).

5.ZASADA PRZYSTĘPNOŚCI uwzględnia ściśle ustrukturalizowanie działań od łatwych do

coraz bardziej złożonych, tak w zakresie treści, jak i tempa uczenia się każdego dziecka.

6.ZASADA ŚWIADOMEGO UDZIAŁU w terapii zakłada konieczność wyjaśniania dziecku celu i sposobu postępowania profilaktyczno – naprawczego.

7.ZASADA ZINDYWIDUALIZOWANEGO KONTAKTU polega na:

pełnej akceptacji dziecka, jakim jest w rzeczywistości, a nie według założonych oczekiwań osób dorosłych, uznaniu, że dziecko zasługuje na szczególną pomoc, pozytywnej więzi emocjonalnej dziecka z terapeutą .